

סטיב בן יוסף

סטיב היה ניצול שואה. הוריו נספו במחנה ריכוז באירופה והוא הועבר בגיל רך לטיפולה של משפחה נוצרית קתולית בבלגיה. לאחר מלחמת העולם השנייה עבר לגור אצל דודתו בארה"ב ושם בילה את נעוריו. מתוך רצון לשמור על הזהות היהודית שלו עלה ארצה ב-1966 והגיע לקיבוץ צרעה. לפי הסדר עם "האיחוד" דאז, מקום מגוריו הועתק לכפר הנשיא ומיד נכנס לעבוד בענף הפלחה.

כבר אז, לפני כשמונה-עשרה שנה, הרגשנו את מצוקתו הפשית של סטיב עקב ילדותו הקשה כניצול שואה. זה בהחלט השפיע על אישיותו. הבדידות אחזה בו, למרות קרבתו הפיזית לחברים, במסגרת חברה סגורה. משפחת פרלסון הצטיינה במתן מקלט ביתי ואווירה משפחתית חמה. הגישה האימהית של רגיי תרמה רבות לרווחתו של סטיב וכתוצאה מכך הפך להיות חבר תורם את חלקו בכבוד לקיבוץ. התפקידים שסטיב לקח על עצמו היו כאלה, שמועטים היו מוכנים למלא אותם. יש לציין שסטיב ביצע אותם על הצד הטוב ביותר. היעדרו עתה יורגש היטב בחוצות המשק, כי התרגלנו לשאת עינינו אל המראה של טיפוח, נקיון וסדר, שסטיב כל-כך טרח לשמור עליו בעקשנותו האופיינית לפעמים חשבתי שהוא היה המצפון של המשק בענייני סדר. נקיון וחיסכון בחשמל.

למרות קשריו החברתיים הדלים של סטיב, הוא גילה רצון עז להשתתף באירועים עם חברתיים, ובמיוחד בטיולים - בהם היה מופי" עם מצלמה, כדי להנציחם. זכורה לי היטב מידת ההנאה שהפיק מטיול המשק למצריכ, דבר שהוסיף מימד חדש לחייו.

סטיב יהיה מאוד חסר לנו - והמראה של המשק יהיה עדות לכך.

יהי זכרו ברוך.

אריה וולפין

(דברים על-יד קברו)